

tænkte store Udenlandsrejse paa en saadan Maade, at han ikke fik at vide, fra hvem de kom, havde han derfor villig paataget sig Kommissionen, — ogsaa fordi han ikke havde noget imod at optræde som Velgører, naar det ikke kostede ham noget. Desuden vilde han herved kunne stille Svogerhusets tilkommende Svigersøn i et Taknemmelighedsforhold til ham og derved tilsikre sig Herredømmet over den unge Galgenfugl ogsaa i Fremtiden, — til Betryggelse for det Delftske Familienavns Ære og de Salomonske Millioner.

Per sad længe tvivlraadig; han vidste ikke, hvor langt han turde vove sig frem. Men da Hr. Delft nu tog til sin Hat som for at gaa, blev han urolig. Han sagde til sig selv, at da han dog vilde være nødt til at gribe til en eller anden fortvivlet Udvej for at skaffe sig Penge, kunde han lige saa godt løbe den Risiko at falde i Hr. Delfts Fælde, især da han dog altid havde den Udvej bagefter at slaa det hele hen i Spøg. Pludselig brød han da med alle Betænkeligheder og sagde:

»Hr. Direktør — skal vi ikke lade al Forstillelse fare! Der er dog ingen Mening i at sidde her og spille Komædie for hinanden. Jeg kan forstaa paa Dem, at De kender min Tilbøjelighed for Deres Niece; og jeg gør Dem gerne den Indrømmelse, at det er noget ubesindigt af mig i min nuværende Stilling at nære Forhaabninger med